

BLUEGRASSOVÉ LISTY

Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XXVIII, říjen 2023

Milkeaters - křest CD • New Aliquot na Dobrofestu
Hvězdný koncert v Pyramidě • Festivaly - La Roche,
BG Marathon, BG na ulici, Kaninafest a další

číslo

3

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR z.s.?

BA je zapsaný spolek (dříve občanské sdružení) založený v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe, aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy.
- » BA spolupořádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree.
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce.
- » BA vítá další náměty svých členů.
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://www.bacr.cz>.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištěnu inzerci svých akcí v BL (1 stránka BL / rok / na akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.
- » Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » Slevy ve vybraných obchodech s hudebninami.
- » Zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně.
- » Zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce.
- » Možnost zapůjčení aparatury.
- » Sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce.

Zájemci o členství mohou zasílat peníze převodem nebo složenkou nebo na účet:

2801981784/2010, Fio banka

Do kolonky "zpráva pro majitele účtu" uveďte svoje jméno příjmení (ev. název kapely) + "členství BAČR". Pokud jste noví členové, pošlete prosím e-mailem svou adresu na petrgartner@tiscali.cz, ať víme, kam posílat Bluegrassové listy. Případné informace u členů výboru:

Petr Brandejs

předseda
mobil: 777 122 569,
e-mail: brandejs@seznam.cz.

Martin Čechura

šéfredaktor bluegrassových listů
mobil: 731 446 354,
e-mail: mcechura@zcm.cz.

Petr Gärtner

(databáze členů, průkazky)
mobil: 737 971 477,
e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Obsah

Bluegrassová asociace.....	2
Slovo předsedy.....	4
Změna v předsednictvu BAČR.....	5
Country Kaninafest.....	6
Borovany – počátek mého hraní.....	7
New Aliquot na Dobrofestu 2023.....	10
Bluegrass na ulici Plzeň.....	14
Bluegrass na vinici.....	15
Milkeaters - křest CD The Devil By My Side.....	18
Pyramida 14. 5. 2023.....	20
Dovolená v zahraničí? Bluegrass in La Roche je skvělá volba!.....	24
Babí léto na Kyselce 16.9.2023.....	27
24. Sunny Mountain Bluegrass Festival.....	28
Honza Handlík na Kaufmanově kempu v USA.....	32
Kalendář akcí 2023.....	36
Servis.....	38

Slovo předsedy

Milé členky a členové!

Doufám, že jste si přes léto užili bluegrassu do sytosti. V červnu se 51. Banjo Jamboree, myslím, povedlo (díky organizátorům a účastníkům!) a pak už bylo festivalů plno.

Já jsem si v srpnu vyzkoušel aplikovat Wernickovu metodu výuky jamování na děti ze šesti států na francouzském bluegrassovém festivalu v La Roche a zaplat'pámbu fungovala. Jak jsem se tak potuloval po festivalu, jsem nesrovnávat s našim Banjo Jamboree... a pak jsem si vzpomněl na náš rozpočet. Jen to, co dostane La Roche od obce, je cca dvojnásobek celého našeho rozpočtu. Takže to pódium můžou mít za cca 200 tisíc atd... No, ale Banjo Jamboree si doufám užijeme i tak, ne?

Když už píšu o dětech a bluegrassu, snažíme se aspoň trochu umožnit dětem společné hraní. A zdá se, že málo lidí si všimlo, že v sobotu dopoledne děláme na Banjo Jamboree Junior jam – vezměte tam příští rok děcka, je to myslím příjemná, nestresující zábava.

Rád bych ohlásil jednu významnou změnu: předsednictvo BAČR opouští po mnoha letech můj bratr Pavel a bude se už věnovat jenom částečnému uvádění Banjo Jamboree (viz jeho text na jiném místě). Děkujeme mu za dlouholetou činnost pro BAČR, která samozřejmě tímto zcela nekončí. Na jeho místo jsme kooptovali Ondru Kozáka, který se chopí mimo jiné zlepšení online prezentace BAČR a hlavně kompletní dramaturgie Banjo Jamboree, takže bud'me ve střehu a těšme se!

Na závěr jen připomínám, že banjo zn. Průcha můžete v listopadu vydražit za výhodnou cenu a ještě tím podpořit Banjo Jamboree. Více uvnitř BL.

Že jsou BL, které držíte v ruce, prvním číslem vyrobeným pod vedením nového šéfredaktora Martina Čechury, už jsem psal posledně. Díky všem přispěvatelům a Martinovi hodně štěstí a nadšení!

Hezký bluegrassový podzim přeju!

Petr Brandejs,
předseda BAČR

A handwritten signature in cursive script that reads "Petr Brandejs".

Změna v předsednictvu BAČR

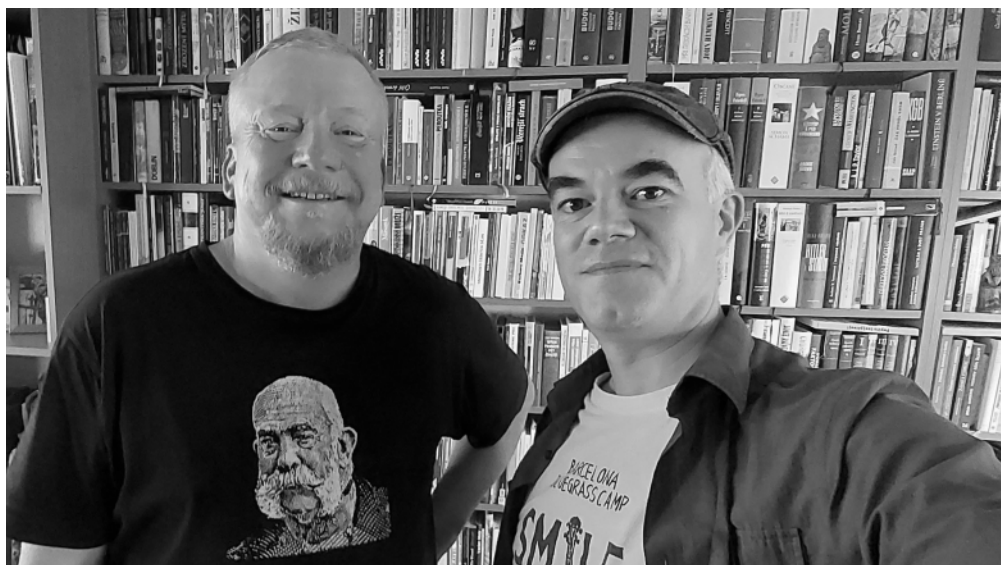
Když letos, během uklízení aparatury po proběhlé dílně, poslouchal Ondra Kozák diskusi na valné hromadě BAČR v Čáslavi, dostal nápad: nabídnout své síly i předsednictvu asociace. Nabídka to, při Ondrových schopnostech, byla samozřejmě vítaná. Největší radost jsem z ní měl já, protože jsem už delší dobu naopak uvažoval o odchodu z předsednictva. Důvodů bylo mnoho, časové, osobní, nemá smysl všechny vyjmenovávat. Nechtěl jsem ale kolegy z předsednictva nechat ve štychu, plánování Banjo Jamboree 2024 je v plném proudu a práce nad hlavu.

S Ondrou jsme se proto domluvili, že spolu s členstvím v předsednictvu BAČR vezme na svá bedra dramaturgii Banjo Jamboree. Probrali jsme spolu celou věc osobně a jsem přesvědčen, že by BAČR těžko hledala někoho povolanejšího. Všichni zájemci o účinkování na BJ 2024 tak už svou účast budou řešit s mým nástupcem. Já zůstávám řadovým členem BAČR a na Banjo Jamboree budu mít na starosti pouze moderování.

Chtěl bych poděkovat všem, se kterými jsem během těch dlouhých let spolupracoval, kapelníkům, muzikantům, blue-

grassovým fanouškům a především milým kolegům v předsednictvu. Nikdo není neomylný, ale mám pocit, že jak Banjo Jamboree, tak BAČR jsou v dobré kondici. Snad jsme našemu milému bluegrassu alespoň trochu pomohli. Zaslouží si to, je to bezvadná muzika.

Pavel Brandejs, září 2023

Pavel Brandejs (Brandy) a Ondra Kozák

Country Kaninafest 26. 8. 2023

Poslední srpnovou sobotu si mé neoficiální sdružení, kde si brnkám na banjo a které občas vystupuje pod názvem Highway 40, po roce opět zahrálo před publikem. Tentokrát na festivalu Country Kaninafest v malé obci Kanina na Kokořínsku. Festival pořádá Jirka Mařátko ze skupiny Dobrý struny a byl to již 7. ročník.

Já jsem se byl kdysi podívat v roce 2019 na 3. ročník, a i když už tenkrát se mi festival moc líbil, musím uznat, že se za ty 4 roky jen vylepšil. Kromě osmi vystupujících hudebních skupin byl k vidění i další zajímavý program – taneční skupina Zářící ženy, westernová show s bičem a naprosto úžasné představení sokolníka s dokonale vycvičeným kánětem. Dále bohatá nabídka pochutin včetně dobře vychlazeného kozla, rozmanité stánky prodejců triček, keramiky a podobných věcí, které k takovému country festivalu patří, a samozřejmě výborná muzika. A nesmím zapomenout ani na výstavu jednak nádherných Jeepů hned u brány areálu a jednak motocyklů Indián uvnitř.

Kromě pořádající kapely Dobrý struny (nerad moc chválím, ale jsou od té doby, co jsem je slyšel naposledy, lepší a lepší, navíc hostující houslista Lukáš Souček jim to ještě o stupínek vylepšil) zahráli Goodwill, G-runs & Roses a

Modrotisk (netřeba dalších slov). Kluky ze skupiny High Grass z Horšovského Týna znám léta, věkově jsou si blízcí s mými Brzdaři, a oživení v podobě mládeže Filipa Vrby (shodou okolností stejného příjmení, jako je jejich banjista Slávek ☺) bylo super. My jsme hráli předposlední a zvuk Jirky Maška jsme si nemohli vynachválit.

Celý oficiální program uzavíral Cop - zbytečné cokoli dodávat. Ale jejich poslední tóny neznamenalý zdaleka konec festivalu, který zdařile moderoval Milan Schmidt z Country rádia. Pokračovalo se dál ve velkoprostorovém stanu jam sessionem, do kterého se zapojili jak účinkující, tak neúčinkující muzikanti z řad diváků. Ani nevim, v kolik hodin jsem šel spát, ale sobota už zcela jistě nebyla.

Petr Žížka

Borovany – počátek mého hraní

Borovany - vesnička bluegrassu, jamování a úžasná energie. Je malebná a vede do ní jen jedna cesta. Hned na příjezdu Vás přivítá cedule s nápisem „Vítá vás vesnice bluegrassu Borovany“. To se jinde jen tak nevidí. Člověk by řekl, že se nachází snad na konci světa. Ale jednou za rok (aspoň co vím já), to v ní pěkně ožije a naplní se skoro až k prasknutí. Už přes 40 let se tam totiž koná bluegrassový festival Bluegrass Marathon. Za mě je to nejlepší festival, co se u nás pořádá. Jedná se dokonce o druhý nejstarší festival v Evropě hned po Banjo Jamboree, a tradičně se pořádá v prvním vikendu v září.

Pokud jste tam ještě nezavítali, ale chystáte se, doporučuji si pořádně zkontrolovat trasu, protože **Borovany** jsou v České republice hned troje. Dvakrát v Jihočeském kraji (ty nemám na mysli) a jednou v Plzeňském kraji, u **Tachova**. A o těch mluvím. Může se tak lehce stát, že dojedete do „cíle“ o 200 km vedle, jako se to letos stalo kamarádovi.

Moje cesta k bluegrassu: Už jako dítě mě rodiče brali s sebou na různé hudební festivaly. A nejvíc se mi do hlavy, a teď už i do srdce, vryl právě tenhle. Jako dítě, co si tak pamatuji, jsem si našla kamarády, lítili jsme kolem a hráli si. Když na mě padla únava, lehla jsem si na deku k nohám rodičů a byla nejvíc spokojená. Tehdy jsem tu muziku a kapely tak nevnímala, ale už v tom věku jsem věděla, kdo stojí za Copem a měla pár jejich oblíbených písniček. Hlavně Irish. Ta patřila vůbec k mým nejoblíbenějším. Taky jsem od táty sem tam slychala větu, jestli nechci zkusit housle, banjo nebo mandolínu... A trvalo dlouho, než jsem ho poslechla.

Postupem času jsem tohohle žánru a Country rádia, který znělo hodně často doma a i po cestách autem, měla plný zuby. Vždycky jsem trochu nadávala a chtěla, aby hrálo něco jinýho. Ta nechuť trvala dlouho. Naposledy jsem tak byla v Borovanech možná ve dvanácti letech.

Pak dlouho dlouho nic. Přišlo studium ve Velké Británii. A když se blížilo září roku 2019, řekla jsem si, že by bylo fajn s rodiči strávit nějaký ten čas, než zase odjedu, a taky zavzpomínat na starý časy. A tak jsem s nima vyrazila. To jsem ještě nevěděla, jak zásadní rozhodnutí to bylo.

Když jsem tam tak sledovala Goodwill, a přála si mít kluka, se kterým bych mohla hrát a zpívat, najednou mě napadlo, že by to vlastně nemuselo být vůbec špatný - začít se učit hrát třeba na mandolínu. A vůbec. Byl pro mě trochu šok, že takovejhle žánr hrají i docela mladí kluci! Snad ale úplně nejvíc, co mě okouzilo, byly jamy, který začaly hned po vystoupení poslední kapely. Koukala jsem tam na jednu holčinu s kytarou a moc hezkým hlasem - uchvátilo mě to. Moc jsem si přála tohleto zažívat, protože muzika je prostě nádherná a já k ní vždycky tíhla.

Pár dnů po festivalu jsem přišla za tátou a oznámila mu, že si chci koupit mandolínu. Myslím, že tuhle větu ode mě nečekal a snad se tomu i zasmál - nejspíš to bylo tím, že jsem dostala konečně rozum. Vysvětlil mi, že pořídit si mandolínu není jen tak. Jen pro obrázek - myslela jsem si, že jednoduše zajdu do kytar.cz, a koupím si nějakou mandolínu za pár tisíc. Taťka mě z toho rychle vyvedl. Po měsíci a kousek mi po pečlivém výběru a konzultacích nakonec pořídil mandolínu od Vojty Pečeného. I když jsem v tu dobu uměla pár akordů na kytaru, se strunným nástrojem jsem zkušenost doposud neměla. Sice jsem nějaký to „hudební vzdělání“ měla ze ZUŠky, ale mandolína se od klavíru, flétny a klarinetu poněkud lišila. Teď, když to zpětně hodnotím, musím říct, že jsem měla docela odvalu začít se učit ve dvaceti na úplně nový nástroj, a ještě k tomu nevědět vůbec jak.

Marie Hochmanová

Moje mandolínové začátky začaly v Británii. Učit se držet trsátko byl oříšek. A chopý? To teda. A nějaký sóla? Ani náhodou! No. Být samouk není vůbec jednoduchý. Ale i když jsem ze začátku nevěděla, jak na to, cvičila jsem a zlepšovala se. Aspoň trošku. Nicméně lítat s mandolínou sem a tam pro mě začalo být náročný, proto jsem pak mandolínu nechávala v Česku a holt na mě musela čekat. Dostala jsem se k ní pořádně tedy až po návratu. Ale chyběla mi, co Vám budu povídat. :-)

Co se týče zpěvu, přestala jsem s ním někdy v roce 2014, čímž jsem ukončila veškeré moje působení v ZUŠce. Od té doby jsem si sem tam zpívala doma, ale nikde jinde jsem se k němu neodhodlala. Rok od roku jsem pozorovala, jak šla kvalita hlasu dolů. Mrzelo mě to. Chut' s tím něco udělat přišla až tento rok.

Teď, i když je to někdy náročný, co se pití týče (to ale všichni vědí), jezdím se svým bg partákem už několik let po festivalech, jamujeme s kamarády, poznáváme nové muzikanty, nové písničky, posloucháme bluegrass a maximálně si to užívám.

S mandolínou mám ještě dlouhou cestu před sebou, než se nějak výrazně zlepším (hlavně v sólech a rychlosti), a o tom, jak dlouhá cesta to bude, rozhoduje jen to, jak moc se (ne) pustím do cvičení, kterýho snad tento rok bude víc.

... a teď zpátky do Borovan: Od toho osudového ročníku v Borovanech se mi po dvou letech podařilo zahrát si na pódiu v rámci festivalu. Chápete, co to pro mě znamenalo? To místo, kam mě rodiče brali jako malou, kde jsem narážila na svého milého, které pro mě bylo impulzem začít se učit na mandolínu a začít hrát - tolik to pro mě znamenalo...

Goodwill

A teď v září, na 43. ročníku, se mi to poštěstilo znovu.

Letos jsme se na tenhle festival rozhodli jet už ve čtvrtek a příští rok snad pojedeme už ve středu, protože to nějak strašně rychle uteklo a bylo to zkrátka krátké. Tenhle rok to byly nejvíce nejúžasnější Borovany, který jsem zažila. Byla to naprostá paráda! Ve čtvrtek večer jsme přijeli až nějak před 20. hodinou, postavili jsme stan a zahráli si. Další den, v pátek, bylo úžasný pozorovat, jak se prostory plní a lidu, aut, stanů přibývá všude po vesnici. Na všech šla vidět ta dobrá nálada a naladění.

No a večer to vypuklo. Snad nejlepší jam jsem zažila v autobusový zastávce. Přesunula jsem se ale i dovnitř, kde jsem já (což u mě nebývá zvykem) byla až do rána.

V šest ráno jsem začala zpívat a zahltl mě dobrej pocit. V devět hodin ráno jsem šla s futrálem ke stanu - nejvíc šťastná, nejvíc spokojená a taky trochu unavená. Ten flám neměl chybu. V sobotu v noci jsme měli vystoupení s klukama. Potom, co dohrála poslední kapela se opět začalo jamovat po celý vesnici a v neděli se místo postupně vylidňovalo. Stále se někde hrálo. Clovek nemohl věřit, že je už konec a přijede zase až za rok.

Marie Hochmanová

New Aliquot na Dobrofestu 2023

V srpnu se nám dostalo cti zahájit letošní ročník legendárního Dobrofestu v Trnavě. Ten se po různých peripetiích vrátil na kulturní mapu díky nadšencům z Trnavské hudební společnosti. Letošní program byl skromný co do počtu účinkujících – kromě nás vystupovali v dalších dnech ještě Matching Ties (USA/GB), Robert Křesťan s Druhou trávou a Allan Mikušek Band s Henrichem Novákem. Dramaturgie se ale chytře vyhnula víkendů i fotbalovému zápasu trnavského FC Spartaku s ukrajinským SC Dnipro a snad i díky tomu a volnému vstupu byl na všech koncertech nádherný prostor trnavského Nádvorie slušně zaplněn. Součástí programu byla ještě beseda o dobru a ukázka hry v podání Milana Benkoviče a zakladatele festivalu Petra „Bonzo“ Radványiho.

Naše vystoupení na Dobrofestu mělo speciální příchuť díky Vítkovi Hanulíkovi a Kájovi Začalovi, kteří se na místo činu vrátili po jednadvaceti letech a publikum je přijalo jako své ztracené syny. Tehdy se v místním tisku psalo: „Potom prišlo ďalšie prekvapenie festivalu v podobe českého bluegrassového dua Kája a Vítek. Dvaja mladí chlapci,

len dvanásťročný mandolinista Vítek Hanulík a 15-ročný dobrista Karel „Kája“ Začal svojou suverénnou a výbornou hrou doslova vyrazili dych nielen návštevníkom ale aj prítomným hudobníkom, ktorí nešetřili potleskom a uznaním.“ Letos se mimo jiné psalo: „Hudbu, která zněla na trnavskom Dobrofeste, počť v našich rádiách len zriedka.

New Aliquot

Ťažko povedať prečo. Staromódna? Ale len tým, že je to tzv. handmade music, pri ktorej muzikanti ešte stále používajú svoje prsty, hlasivky a v neposlednom rade aj srdce.“ Pokiaľ je to skutočne tak, moc mňa teší byť staromódní ;-)

Po smutnej remíze již zmieneného mače sa tak letným trnavským hrdinou stal nadšený predseda Trnavskej hudobnej spoločnosti Andrej Halada, ktorý musel po letošnom Dobrofestu cítiť veľké uspokojenie. A ja nepochybujem o tom, že je na dobrej ceste za dvoma cieľmi, ktoré svoju činnosť sleduje: Aby na túhle muziku začali chodiť mladí a aby sa na Slovensku objavil nový dobrista. Ten druhý mňa trochu prekvapil, ale je pravda, že všetky slovenské dobristy, ktoré znám, spočítam na prstoch jednej ruky. Vzhľadom k tomu, že ich tam mám päť, není to úplne uspokojivý stav.

Zvlášť, keď uvážim to, aké obľibě sa dobro teší u nás a že Slovensko je domovinou vynálezcu dobra Jána Dopyjery. Festival sa mimochodom koná na počesť tohoto čestného občana Trnavy a ja si moc prajem, aby sa sté výročie vynálezu dobra v roku 2029 slavilo tak, že bude pro zmenu nutné odložiť začiatok zápasu Spartaku!

Nezbýva než popriať trnavským hudobným nadšencům mnoho energie a prízných sponzorů do ďalších let a zakončiť túto krátkou reportáž Dopyerovským sloganom Dobro means good in any language!

Ondra Kozák

newaliquot.com
ondrakozak.com

Světznámý výrobce hudebních nástrojů a jejich součástí Jarda Průcha věnoval u příležitosti 45 let existence své firmy banjo na podporu festivalu Banjo Jamboree.

Banjo je možno po dohodě vyzkoušet u Jarďy na adrese Jaroslav Průcha Bluegrass Instruments, Buš č. p. 164, 252 08 Slapy nad Vltavou,

tel. +420 777 590 219

Jedná se o Spirit, Steve Dilling Standard Model v provedení mahagon.

Dražba proběhne na webu:
<https://www.auktiva.cz/>

Začátek dražby je 1. 11. 2023 a potrvá 14 dní. Minimální cena tohoto skvělého nástroje je 50 tisíc Kč, běžná prodejní cena je přes 84 tisíc Kč. K banju obdrží šťastný vítěz dražby lehký obal.

E-mail: prucha@pruchabanjos.cz

Jak banjo hraje v rukou zkušených banjistů můžete zjistit na YouTube kanálu Banjo Jamboree.

Sledujte webové stránky BACR.CZ. Podpořte dobrou věc a staňte se šťastnými majiteli banja Průcha!

Bluegrass na ulici Plzeň

Letos jsem z celého Festivalu na ulici slyšela jednu jedinou kapelu - Obejváci. Trochu mne to mrzí, v programu bylo víc jmen, která mne zajímala, ale na tuhle skupinu jsem byla opravdu zvědavá a spec. jsem si na ni udělala čas. Možná i proto, že pro Jihočechy mám léta hudební slabost, je tam skvělá líheň.

Na Obejváky jsem prvně narazila před pár měsíci, tuším díky doporučení Martin Čechura (FB skupina Bluegrass v Plzni), pustila jsem si pár jejich věcí na Youtube a byla jsem mile překvapena. Svižně a příjemně šlapající bluegrass s písničkami vlastními i převzatými. Ale protože dost kapel zní jinak na nahrávce a jinak na koncertě, byla jsem zvědavá a těšila se, až kapelu uslyším i živě. Bohužel, Obejváci měli v Plzni smůlu na počasí, přšelo, takže diváků bylo celkem málo, ale i tak pár vytrvalců s deštníky a pláštěnkami soustředěně poslouchalo. Ale z dob našeho muzicírování si ještě pamatuji, že mi vždy bylo bližších a milejších pár posluchačů, kteří přišli opravdu na nás, než stádo konzumentů, kteří mají hudbu jen jako kulisu k pivu. No a Obejváci byli fajn i živě.

Trochu mi oproti nahrávkám chyběl hlas druhé zpěvačky, možná se někdy vrátí? Ale i kdyby ne, hlavní zpěvačka má vokální podporu ve spoluhráčích, což je skvělé. Prostě hlasy jsou pro posluchače nosnou věcí a barevnost se počítá. I instrumentálně jsou na tom všichni dobře, jako celek se Obejváci dobře poslouchají, muzika příjemně plyne, nic mne neruší, žádný z muzikantů nemá potřebu hrnout do skladby co nejvíc tónů, prostě slouží všichni písničce a tak to má být.

A malá perlička pro plzeňáky - do kapely nastoupil Lukáš Šebesta. Toho si můžete pamatovat třeba ze skupiny Laici.

Určitě doporučuji zajít na koncert Obejváků, nudit se nebudete. A já se těším na jejich další písničky a vývoj. Jen tak dál.

Irena Karpíšková

Obejváci

Bluegrass na vinici

Sobota 19. 8. 2023 byla až přehnaně slunečná, nicméně ani vysoké teploty neodradily spoustu diváků od návštěvy 17. ročníku Bluegrassu na vinici, který se konal v Sedlci u Mikulova a organizuje, pořádá, zabezpečuje a celou dobu jej obstarává Helenka Pomněnka Křečková (s mírnou podporou své skupiny Early Times). Účastnilo se ho letos celkem 16 seskupení, takže vstupné 120,-Kč bylo opravdu symbolické.

Začínalo se v 13:00; já jsem ale dorazil až na konec vystoupení Sunday Session, takže o nich ani o těch předchozích se rozepisovat nemohu. Následovala Whiskey Before Breakfast – klasický bluegrass, který mimo jiné prezentoval i skladbu, kterou proslavil Pete Wernick na LP Dr. Banjo Steps Out a podle které se jmenují. Ostravský Bluerej je už letitá kapela Jirky Zapletala, kterou si vždycky moc rád poslechnu.

Následoval plzeňský SoVS Jardy Pertlíčka, který bohužel doplatil na to, že se na rozdíl od drtivé většiny ostatních kapel odvážil použít plný zvukový aparát a ne sestavu s prostorovým mikrofonem uprostřed. Další kapela DixieBluesGrass, která se jediná žánrově poněkud odlišovala (a bylo to takové malé překvapení, protože vznikla pár dní před festivalem k příležitosti 11. výročí konání festivalu v tomto areálu), použila tentýž aparát, zvukově však dopadla o něco lépe.

Kapela Benefit z Brna (nezaměňovat s rockovým Benefitem!) působí na bluegrassové scéně taky už hezkou řádku let a jejich ryze klasické pojetí vždycky potěší. Tentokrát zpestřili své vystoupení tím, že jejich dva členové přijeli až pod pódium na motocyklech značky Jawa a Harley Davidson, a zatímco po skončení jejich vystoupení Jawa odjela bez problémů, Harley musel být odtažen, protože asi čtvrt hodiny nešel našlápnout ☺.

Pořadatelka Helena Křečková

Hostitelská kapela Early Times taky z klasického žánru nevybočila, jejich vystoupení mělo švih, jediné, co jsem postrádal, byl basový vokál v a capella gopselech - škoda.

Popojedem je, dalo by se říct, československé seskupení se třemi dámami a dvěma muži v sestavě. Mají velice šikovnou banjistku, která zvládá i dobro, nicméně v jejich repertoáru převažují spíš pomalé skladby.

Stálo by zato udělat i několik skladeb v rychlejším tempu, aby byl jejich blok trochu svižnější. Pak následoval New Old Traditional – slovenská sestava s českým mandolinistou. Moc se mi líbili, překvapila mě jen absence banjisty v jejich sestavě, který chyběl i poslednímu sdružení také ze Slovenska – Funny Beans. Nevím, ale na Slovensku asi banjisty nemají moc v lásce ☺.

Red And White z Karviné: musím se přiznat, že jsem poslouchal jen na půl ucha, ale o to víc mě překvapilo, když jsem dodatečně na jejich webu zjistil, že s nimi hraje na basu bývalý banjista Apostolis Konstantinidis, kterého pamatují už z Banjo Jamboree 1975 v Kopydlně – podle fotografie bych ho dnes pochopitelně nepoznal.

Pak nastoupil opavský Bluegrass Comeback, vedený banjistou Pavlem Juřenou, taky už zasloužilí bluegrassoví bardi, a na kvalitě jejich vystoupení to bylo opravdu znát!

Pražský Veget znám léta a víc než dobře, protože jsem sedm let působil v jejich středu, a musím je pochválit, že se nebáli vyzkoušet si hraní na prostorový mikrofon – určitě udělali dobře a poslouchali se mi moc hezky. A poslední Funny Beans, o kterých už byla řeč, udělali za celým festivalem opravdu kvalitní tečku.

Musím pochválit to, že pivo se na festivalu čepovalo do skleněných půllitrů (dokonce nachlazených v mrazáku!) a ne do měkkých plastových kelímků, na což jsme u většiny podobných akcí zvyklí.

BG na vinici, areál

Early Times

Dodatečně jsem se dozvěděl, že byly neustále k dispozici i sprchy – moje chyba, že jsem to přehlédl! Ale nonstop rozprašovače u pivního stánku byly také příjemné. I jídla byl bohatý výběr, já osobně dal přednost tenkému dvojčigáru a nelitoval jsem.

A pokud se snad mohlo někomu zdát, že je kultury stále málo, měl možnost si přečíst festivalové neperiodikum, které muselo vyloudit úsměv na tváři i tomu největšímu škarohlídkovi a které ve spolupráci s moderátorem festivalu Luděkem Vrbkou připravila a nechala vytisknout také hádejte kdo? Kdo neuhodl, ať si znovu přečte první větu tohoto článku.

Pokud se o festivalu chcete dozvědět víc, podívejte se na

<http://bgnavinici.unas.cz/>

Web je moc pěkně dělaný a dozvíte se tam spoustu zajímavostí, které se do tohoto článku nevešly. No a příští rok (s velkou pravděpodobností 17. srpna, ale potvrzení data se jistě z webu včas dozvíte) se tam určitě jed'te podívat.

Petr Žížka

Milkeaters - křest CD The Devil By My Side

V pátek 12. května 2023 bluegrassová kapela Milkeaters ve vyprodané pražské Malostranské besedě slavnostně pokřtila své první, zcela autorské cedéčko, nazvané *The Devil By My Side*. Vyšlo letos na jaře a stojí za ním dva roky perné práce. Kdo si ho koupí, neprohloupí. Je fakt vynikající.

Kapelu sleduji od samých začátků (v roce 2016) a patří k těm nejlepším nejenom na naší scéně. Dosáhla také již několika významných světových úspěchů, jako třeba dvakrát nominaci na Evropskou kapelu roku. A nebýt covidu a změnám na festivalu v La Roche, jistě by si již zahráli i v Americe. Jejich vystoupení jsou vždy nabitá energií a humorem a plná skvělých instrumentálních výkonů. Mezi kapelou i diváky vždy vládne bouřlivá atmosféra. Basista Petr Šolc prohlásil, že si vedle svých spoluhráčů opravdu připadá, jako že má vedle sebe ďábly, kteří ho nutí být lepší a lepší... Takže podoba s českým jménem nahrávky *Ďábel po mém boku* není asi jen čistě náhodná.

Jejich banjista David Benda se v roce 2020 stal virtuálním mistrem světa ve hře na pětistrunné banjo. Po Evropě je již zná kdekdo. Hrají ve složení: Petr Ježek (kytara), David Benda (banjo), Honza Bláha (housle) a Petr Šolc (basa); všichni zpívají a virtuózně ovládají své nástroje.

Cedéčko ve svém studiu s obrovskou trpělivostí natočil a smíchal náš holandský kamarád Chris Schut, který celý koncert zvučil. Společně s ním jsem měla tu čest ho pokřtít speciální pivní whisky, kterou vyrobil jejich kamarád a mentor Jarda Werner, vlastník pivovaru v Mlékojedech. Byla tři roky zakopaná v dubovém sudu v zemi; nazval ji *Silent Milkeater*.

Milkeaters

Z celkově vyrobeného množství (22 lahví) jsme křtili tou s číslem osm. Za zmínku také stojí, že konečný mastering jim dělal mistr zvuku Brad Blackwood ze studia Euphonic Masters z Tennessee, který míchal i 2 CD Alison Krauss. Jedno u nich, Paper Airplane získalo Grammy za nejlepší BG nahrávku... Kapela poděkovala všem, kdo se podíleli na výrobě tohoto alba... A také kamarádovi Steve Willisovi, rodilému Američanovi žijícímu v Praze, který hraje na banjo, chodí na jamy atd. a dělal jim korektury jejich anglických textů, aby byly opravdu perfektní.

Na koncert se dostavili i jejich další kamarádi z USA. Jeden z nich měl zrovna narozeniny, tak mu z jeviště popřáli a věnovali mu skladbu Petra Šolce Amerika. V hledišti pochopitelně nesměli chybět ani skalní fanoušci jejich jarních campů v Lounovicích. A od nich kapela obdržela jako dar svou první dřevěnou desku.

Během večera jsme měli možnost slyšet všech jedenáct skladeb z cédéčka. Po přestávce zazněly i písně z jejich prvního CD, nesměl chybět jejich hit, ke kterému natočili i podařené video - Waiting For The Sun a pochopitelně Davidův Banjo Boy. Zazněla i jediná česká píseň, v těchto časech velmi aktuální - My čekali jaro, a zatím přišel mráz... Posledním přídavkem byl Orange Blossom Special.

Muzika i celková atmosféra byla ostatně jako vždy bombastická. A ani jsme se nenadáli a blížila se půlnoc a my jsme s kamarádkou musely utíkat na poslední metro. Tím pádem jsme přišly o následující afterparty, kde se slavily také Davidovy narozeniny. Jistě to bylo veliké.

Ahoj Lilka v Brně

Pyramida 14. 5. 2023

Utekl rok a Rost'a a Iva Čapkovi nám, bluegrassovým nadšencům, přichystali možná zlatý hřeb letošního roku, totiž skvělý mix toho nejlepšího z bluegrassu, newgrassu a akustické hudby. Na dva dny a celkem tři koncerty zavítali do Prahy tito úžasní umělci: Becky Buller a Ned Luberecki, Mike Marshall a Darol Anger a John Cowan se svou kapelou. Výjimečnost těchto tří koncertů podtrhl fakt, že šlo o jejich jediné vystoupení v Evropě. Tyto koncerty byly orámovány jednak Rost'ovými 55. narozeninami a zároveň uplynutím pěti let od Velké bluegrassové svatby Rosti a Ivy.

Navštívil jsem hned ten první koncert v neděli v 16:00. Sál praskal ve švech, jak se dalo čekat, všechny koncerty byly beznadějně vyprodány.

Jako první se představila houslistka Becky Buller se skvělým banjistou Nedom Lubereckim, kteří v tomto roce koncertují pod názvem *All the Banjos Duo Tour 2023*. Jen doplňuji, že Ned je zároveň stálým členem *Becky Buller Bandu* a hraje na banjo Rosti Čapka.

V úvodu zahráli svěží instrumentálku *Inglewood Upon Stratford* (podle křižovatky ve východní části Nashvillu), na které se oba autorsky podíleli. Nahrávka se dostala na poslední album Becky s názvem *Distance and Time*, která byla k mání i na koncertě. Následovala známější skladba *Barber's Fiddle* ze stejného alba, kterou Becky složila spolu s Lindou Dawson. Na nahrávání této písně se sešlo celkem 18 oceněných houslistů/houslistek. Vřele doporučuji si najít toto video na YT, kde uvidíte všechny zúčastněné a jejich jmenný výčet.

Skladbu *Shaker* napsala Becky společně s Alanem Bartramem, který hraje na basu v Del McCoury Bandu. V této skladbě vyměnila housle za kytaru. Tu neodložila ani v následující písni ve valčíkovém rytmu z výše uvedeného alba *We Let Each Other Go*.

Becky a Ned

Pak se Ned chopil zbrusu nového resonančního banja, které pro něho nevyrobil nikdo jiný než Rost'a, aby spolu s Becky zahráli speciální a velmi originální skladbu, jejíž hudbu složil Jim Lauderdale, u kterého se v jistou dobu nacházel Ned.

Mike a Darol

Jim nebyl ochoten dopsat text, tak se toho ujala Becky a song o veganské babičce byl na světě. Předpokládám, že píseň se jmenuje *Vegan Grandma*.

Poté si Becky vzala open back banjo a za Nedova doprovodu zahrála cover verzi *Woodstock* od Joni Mitchell.

Před uvedením další písně *Back in Baltimore* Ned připomněl, že Becky je 10násobná držitelka ocenění IBMA (podrobnosti lze rovněž najít na internetu). Další skladbu napsali oba společně a inspirací bylo město, kde se Ned narodil, tedy Baltimore. Na originálním singlu zpívá s Nedem jako host Tim O'Brien. Vystoupení obou umělců bylo zakončeno vysoce oceněným gospellem z alba *Crepe Paper Heart* pod názvem *Speaking To That Mountain*.

Následně pozval Rost'a na podium šestnáctiletého talentovaného banjistu Honzu Handlíka a jeho otce Pavla. Honza byl Nadačním fondem Rosti a Ivy Čapkových vybrán na workshop v USA. Spolu s Becky a Nedem si všichni s chutí střihli klasiku *Groundspeed*.

Pak už byl dán prostor dalším skvělým muzikantům, a to houslistovi Darolu Angerovi, takto zakládajícího člena David Grisman Quintetu, dále pak úžasnému mandolinistovi a kytaristovi Miku Marshallovi, a konečně výtečnému basistovi Lucasi Henrymu. Mike a Darol hrají spolu již neuvěřitelných 45 let. Jejich vystoupení bylo směsicí žánrů od nové akustické hudby přes jazz, folk, bluegrass a world music.

John Cowan

Způsob jejich hraní, ve kterém se oba překrývají, doplňují a reagují na sebe, je absolutní muzikantství v tom nejlepším slova smyslu. Už jen vidět jejich zápal při hraní, zejména Mikovo vitální prožívání hry, muselo diváka uchvátit. Jejich setlist sestával z 5 skladeb (např. *Down In The Willow Garden*, *Hot Nickles*, *Gator Strut*). Vystoupení zakončili dvěma bluegrassovými instrumentávkami, do kterých Lucas zakomponoval i smyčcový part.

Po přestávce vystoupila hlavní hvězda koncertu John Cowan a jeho kapela New Grass All-Stars ve složení Seth Taylor (guitar), Ashby Frank (mandolin) a Matt Menefee (banjo) a John (bass). Představovat Johna nemá smysl (vše na netu). Barva a poloha jeho hlasu je v bluegrassu a nejen v něm unikát.

Koncert odstartoval svou nejoblíbenější skladbou *Tomorrow Morning*, ve které na sebe poprvé upozornil pozoruhodný kytarista Seth, pro mě velmi příjemné překvapení večera.

Další song byla skladba z repertoáru New Grass Revival *Do What You Gotta Do*. John poté představil všechny členy kapely a pokračoval překvapivě písní *Every Little Kiss* z pera amerického písničkáře Bruce Hornsbyho. V průběhu koncertu se postupně ukázalo, že John si oblíbil album *Best of New Grass Revival*, odkud vzápětí vylovil *You Plant Your Fields*, ve které se ke kapele připojila na housle Becky. Následovala instrumentální rockově-newgrassová vypalovačka *Deviation* z pera Bély Flecka, kde všichni borci předvedli na svých nástrojích to nejlepší za průběžného nadšeného aplaudu publika.

Poté John opět hrál do alba *Best of NGR* a vypálil do publika beatlesovskou *I'm Down*, ve které suverénně zvládl i odskok do rockenrolu. Na tuto píseň navázal sólovým zpěvem Ashby Frank ve skladbě Glena Campbella, *Wichita Lineman*. Kytarista Seth se opět zaskvěl ve skladbě *Jesse Winchestera Let's Make A Baby King* (opět z *Best of NGR*), kterou zahájil intrem ala Lightfootovo *Sundown*. John poté uvedl další instrumentálku *County Clare* z alba *On The Boulevard* Bély Flecka s keltským motivem a s fantastickými sóly Matta, Ashbyho a Seta. A hned vzápětí následovala slavná píseň Merla Travise *Dark As a Dungeon*, kdy Seth vykouzčil opět nádherné intro. Tato skladba měla být závěrečnou, ale po očekávaném standing ovation přišli na pódium všichni účinkující (včetně Honzy Handlíka) a jako první si zahráli *Jesseho Jamese*, kde si Becky v druhém a třetím refrénu opět procvičila češtinu.

A protože žádná kapela zásadně neodchází pouze po jediném přidavku, tak dalšími přidavky, opět mohutně aplaudovanými, byly ještě instrumentálka *Bill Cheatham* a dvě skladby opět z repertoáru NGR a to *White Freight Liner Blues* a závěrečná *Callin' Baton Rouge*.

Lze právem říci, že tento koncert byl přehlídkou bluegrassové a akustické radosti a za mě byl tento koncert pecka roku.

Láďa Matějka

Čapek Instruments oficiálními zástupci Bluechip Picks

Trsátka a palce Bluechip Picks používají nejlepší světoví hráči na kytaru, banjo, mandolínu i dobro.

Chris Thile, Bryan Sutton, Doyle Lawson, Rob Ickes, Marc Pruett, Cody Kilby, Rhonda Vincent, Ron Block nebo Mike Marshall – ti všichni hrají s Bluechip Picks.

Trsátka Bluechip Picks jsou vyrobeny ze speciálního patentovaného materiálu s extrémní trvanlivostí, který dokáže z nástroje dostat skvělý zvuk.

Rosta Čapek (www.capek.us) získal oficiální zastoupení této značky a díky tomu si fantastické Bluechip Picks můžete koupit i v České republice. Objednávejte na capek@capek.us

Dovolená v zahraničí? Bluegrass in La Roche je skvělá volba!

18. ročník festivalu Bluegrass In La Roche proběhl ve Francii 3. - 6. srpna. Letos jsem byl pozván, abych jako součást celé akce učil děti, tedy realizoval program Kids On Bluegrass Europe. Rád jsem přijal, protože mě zajímalo, jestli se dá Wernickova metoda, kterou učíme jamování, aplikovat na děti. Během tří dopolední jsem s ulehčením zjistil, že ano. Rodiče i organizátoři vypadali velmi spokojeně, stejně jako patnáct dětí ze šesti zemí, ve věku 7-14 let. Mí dva francouzští asistenti – zkušený Ti Pierre Cheuvel a jen osmnáctiletý Thomas Marinello - byli skvělí, spolehliví a kooperativní. Video a mnoho podrobností v angličtině najdete na <https://kids-on-bluegrass-europe.com/>

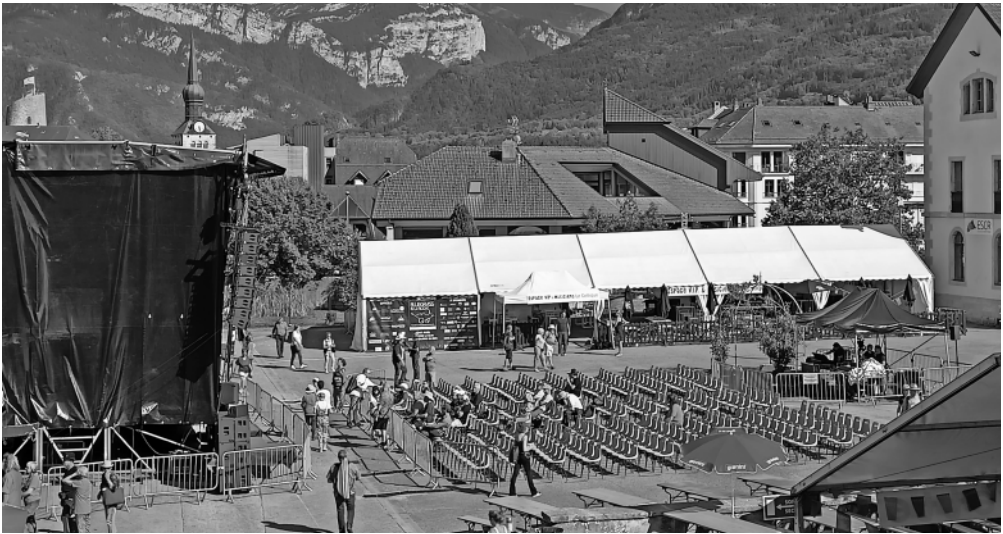
Festivalu předcházela i dílna pro dospělé, které se zúčastnilo 125 žáků, což je na Francii fantastický úspěch. Účastníci byli z několika evropských zemí, vyučovala americká kapela Henhouse Prowlers, kteří hráli několikrát i v ČR, a pár francouzských lektorů.

Festival začínal na hlavních pódii až ve čtvrtek, ale už ve středu hráli v mnoha hospodách tohoto cca dvanáctitisícového městečka bluegrassové (nebo alespoň akustické) kapely z okolí.

Festivalový duch tak zasáhl celé město, což bylo velmi sympatické, hospody praskaly ve švech.

Jako správný festival poskytl i tento v La Roche prostor výrobcům. Bylo jich několik, např. z USA Tom Nechville se svými speciálními banjy. Rošťá Čapek se omluvil kvůli nemoci. Mě zaujaly banja a mandolína od polského výrobce Bulase; nabídka byla široká a kvalita podle mě vysoká.

Areál festivalu, La Roche

Firmu provozuje otec a syn a jak mi říkal už postarší pan Piotr Bulas – tatínek: „Já se bavím a Michal dělá byznys.“ Každopádně scéna v Polsku je pole neorané...

Program festivalu byl velmi pestrý, a to jak zeměpisně, tak žánrově.

Tradiční a výborní the Vanguards z Británie, skvělí a ortodoxní Jussi Syren and the Groundbreakers z Finska, energičtí Johnny and the Yahoos a velmi alternativní Stereo Naked z Německa. Vystoupilo dokonce i duo Grassy Strings z Indie a několik dalších zajímavých kapel z dalších zemí: New Valley String Band a Rookie Riot ze Švédska, A Murder in Mississippi z Belgie, Bluegrass Stuff z Itálie, nám dobře známý Nugget a několik dalších. Zvukové ukázky jsou velmi pěkně připraveny na stránkách festivalu.

<https://www.larochebluegrass.org/>

Pro každého tam bylo něco a něco tam bylo skoro z každé země Evropy. Hvězdami festivalu byli skvělí a energičtí Američané Special Consensus (ze sestavy, která hrála před několika lety v ČR, zbyl jen kapelník – banjista Greg Cahill) a samozřejmě Tim O'Brien Band. Posledně jmenovaní podali skvělý výkon a překvapili mě tím, že před vystoupením v zákulisí poutivě a dost dlouho zkoušeli. Timova druhá manželka a poněkud méně zručná mandolinistka Jan Fabricius nedostala na mandolínu příliš mnoho prostoru a celé show bylo skvělé, stejně jako ozvučení celého festivalu.

Nepočítáme-li mezinárodní (a výborný) Nugget, reprezentovala ČR nová sestava Professional Deformation s bratry Jahodovými a pořadatelé si jich jistě považují, protože je zařadili jako poslední v sobotu. Hráť po Timu O'Brienovi jistě není snadné, ale hoši zahráli skvěle k velké spokojenosti mnoha fanoušků a navzdory prasklé struně Jakuba Racka.

O budoucnost bluegrassu se nemusíme bát.

Kromě nás vyučujících a vystupujících zavítalo na festival také několik desítek návštěvníků z ČR. Tím se konečně dostávám k nadpisu tohoto článku. La Roche (z Prahy cca 1 000 km) leží v krásné krajině pod Alpami, vrcholky kolem mají kolem dvou tisíc metrů. Do Ženevy je to 20 km, poblíž je i Chamonix.

Vstupné (jen) 5 EUR/den, poměrně skromný camp stojí 3 EUR na osobu a noc a ubytovna se snídaní je za 12 EUR za noc. V Carefouru je snad levněji než u nás, takže pokud nechcete popíjet festivalové pivo po 4 EUR za 3 dcl, nebudete vás to stát příliš. Kulturní rozdíly jistě existují a s drobnými francouzskými specifiky je třeba počítat (např. úschovna nástrojů nefunguje od začátku festivalu, snídaně se podává od 9:30, ale výuka začíná v 9:00 apod.).

To jsou ale drobnosti, takže zahrňte La Roche do svých dovolenkových plánů na příští rok a užijte si absolutní odtržení od pracovní a domácí reality jako já letos. Mimochodem, vyjednáваме i o účasti dobrovolníků z ČR.

A když už mluvím o dobrovolnících. Festival je z velké části financován z prodeje jídla a pití, které zajišťuje několik desítek místních dobrovolníků. Za svou práci dostanou jen tričko. Zajímavé, že? No a když už mluvím o rozpočtu. Pokud vím, tak jen z radnice dostane festival zhruba dvojnásobek toho, co je celý rozpočet Banjo Jamboree... To se někdo má, že? :-)

Petr Brandejs

Babí léto na Kyselce 16. 9. 2023

Ačkoli jsem procestoval už hromadu českých hudebních festivalů, v Bílině na Babím létě na Kyselce jsem byl poprvé v životě, a to už je co říct! I vzhledem k tomu, že to byl už 24. ročník. Každopádně musím i o tomhle festivalu napsat pár opravdu pochvalných slov.

Krásné prostředí u koupaliště s nádherným výhledem na vrch Bořeň (mimořádně srovnávaný s Dáblou horou ve Wyomingu), skvělé zázemí a něco, co se v dnešní úsporné době moc málo vidí – výborné jídlo a pití pro účastníky zdarma! Netušil jsem, že něco takového ještě u nás existuje.

Navíc byl k dispozici i builletin „Babí letopisy“, ze kterého se mohli diváci dozvědět o všech účinkujících leccos zajímavého. A z pozice účinkujícího nemohu nepochválit opravdu kvalitní zvuk. Škoda, že jsme se nemohli zdržet dlouho, protože jsme hráli už jako druží a měli jsme poněkud naspěch.

Tak aspoň výčet účinkujících: Prospect, Brzdaři, Goodwill, K nezaplacení, Křáp, Jindra Kejak, Nezmaři, U – Style, Mra-koplaš a Průdušky.

Díky pořadajícímu Jindrovi Luňákovi a všem jeho pomocníkům. Věřím, že se do Bíliny ještě někdy podíváme. A všem to doporučuji také.

Petr Žižka

24. Sunny Mountain Bluegrass Festival, Stettfurt, Švýcarsko, 2. září 2023

Letos už po čtyřiaadvacáté se konal ve východošvýcarském Stettfurtu bluegrassový festival. Pořádá ho již léta kapela Sunny Mountain Grass. Festival se párkrát stěhoval, nejdlejší dobu býval na hradě Sonnenberg, podle kterého se kapela pojmenovala. Kdysi jsem tam jezdila každým rokem a mockrát jsem navrhovala, že by se měl přejmenovat na Rainy Mountain BGF, neboť tam skoro vždy pršelo a byla zima jako v psárně. Letos ale svému jménu dělal čest: bylo modro a vedro, ač pořadatelé zajistili raději stan.

Měla jsem v plánu tam jet jenom na odpoledne vlakem; po dvou přepadeních na nočním nádraží už raději večer nikam nejedím. Ale jako vždy, vše bylo jinak. Na zdejších festivalech je zvykem, že hrají stejné kapely jednou odpoledne a podruhé večer. A hodně diváků chodí jen na jeden set. Přijela jsem tam o půl druhé. Po dlouhé době jsem se tady potkala s kamarády z dřívějšíka, většinu těch muzikantů již znám víc než pětatřicet let. A tehdy to byli mladíci. Byl tam například Franz Elsener, jehož kapela Over Easy pořádala festival u Schaffhausenu, kde hrála skoro každým rokem aspoň jedna česká kapela. Pamětníci si jistě vzpomenou. No a i na tomto SMBGF hrávala spousta českých i slovenských kapel. Letos Česko reprezentovali Milkeaters.

Festival vypukl ve dvě odpoledne. Pro mne byli novinkou dva šikovní konferenciéři: Švýcar Simon a Amík Gian, kteří celý festival vtipně uváděli. Také první kapela Bear Grass z Bernu a okolí pro mne byla premiéra. Zнала jsem jen houslistu Daniho Frei, na banjo hrál Silvio, na basu hrála a krásně zpívala Regula a na kytaru hrál a zpíval Američan Erik. Příjemný standard.

Také další kapelu Lounge Pickers s trochu modernějším repertoárem jsem viděla snad poprvé.

Hrají americkou folk musik, ale slyšeli jsme od nich i švýcarský landler, zdejší lidovku. Libují si prý v písničkách o komplikovaných milostných vztazích, jako třeba Dark Hollow. Nejvíc se mi od nich líbila píseň Boba Segera On A Long And Lonesome Highway... Končili mou oblíbenou písní od Kruger Brothers Forever And A Day. Hrají v sestavě kytara - Daniel Rüegg, mandolina - Xaver Blätter, Bern Müller na basu a Piero Biasi na banjo. Toho jistě pár z vás, co jste zde hráli v poslední době, znají. Během jejich vystoupení jsem byla trochu nervózní, protože Milkeaters furt nikde a nebyla o nich žádná zpráva; měli hrát po další kapele. Ale za chvíli se objevili, tak jsem si hned s nimi připila na zdar akce.

A na scénu nastoupila domácí kapela Sunny Mountain Grass. Dají se označit jako švýcarští bluegrassoví matadoři, založili je již v roce 1988 Röbi Brunner, multiinstrumentalista, který se upsal své životní lásce dobru a vynikající kytarista a zpěvák Tom Borcharding. Ze začátku hrávali jen jako trio tradiční BG ve stylu Bill Monroe a Flatt and Scruggs. Během let se tam vystřídalo několik muzikantů, až se kapela ustálila v sestavě, jak jsme je mohli vidět dnes. Mandolinu obsluhuje a krásně zpívá Thomas Custer, Daniel Girald hraje na banjo a Hannes Giger na kontrabas.

Vždycky si je moc ráda poslechnu. Během své kariéry vydali dvě cédéčka.

Obecenstvo již bylo natěšené na hvězdy večera – Milkeaters. Ti na ně vybalili píseň Johnson City a lid šlel nadšením. Uklidnili se trochu u Waiting For The Sun, aby o to víc řvali a tleskali, když skončili. Myslela jsem si, že budou hoši pěkně utahaní po cestě, přece jenom je to štreka jet na otočku do Švajcu (a vyjížděli prý v pět ráno). Ale byli nabití energií, ostatně jako vždycky. Měla jsem v úmyslu jít o půl osmé na autobus k vlaku, ale Heidi, manželka zvukaře a dobristy Robiho mi nabídla, že mne doveze domů, že tam stejně nechce být do konce. Ale během jejich vystoupení změnila názor a řekla, že by si nemohla nechat ujít je vidět ještě v dalším setu a přijít o závěrečnou sejsn. Tak jsem tiše zajásala.

Hoši hráli a zpívali jako o život a obecně se mohlo utleskat i ukřičet. Spousta lidí se nechala slyšet, že něco takového ještě live nezažili. No, jestli jste někdy slyšeli, že švýcarské publikum jsou studení čumáci, tak je to pustá lež, takhle rozjásané hlediště jsem tady snad za poslední leta ještě nezažila...

Po přestávce, kdy jsme si mohli dát výborné kuřecí řízečky v housce a jiné dobroty, začal večerní program. Na jevišti se objevili dva dědkové o holích s fousy à la Soggy Bottom Boys a uvedli druhý set. Jako vždy pochopitelně lepší než první. Kupodivu obecně nebylo, spíš k těm odpoledním se přidali další večerní diváci. Na uvítanou dostala každá kapela dostala košík dárečků, vztahujícím se k jejich názvu.

Šla jsem se trochu projít, nevydržím dlouho sedět, a z baráku odnaproti se ozýval bluegrass. Že by nějaká truc akce? Tak mi zvědavost nedala a zašla se tam kouknout. A oni tam zkoušeli Milkeaters. Tak si je vyfotit a o dům dál.

A program běžel dál. Zaujala mne od Lounge Pickers Sailing to Philadelphia od Marka Knopflera. Jinak pokračovali ve svých oblíbených písních o nešťastných vztazích mezi mužem a ženou. Uvedli píseň Old Home Place s tím, ženská pryč, barák pryč a přál si být mrtvý... Jejich instrumentalka Southern Flavor se taky pěkně poslouchala.

U Sonny Mountain Bandu jsem si konečně užila své oblíbené dobro, hlavně v Bob Willsově Im Drifting Into Deep Water a spoustě dalších.

Za tu dobu, co jsem je neviděla, se opět pěkně vyšvihli.

Všichni se těšili na Milkeaters a přivítali je bouřlivým potleskem. Kapela dostala v koši dárků v první řadě litr švýcarského mléka a spoustu dobrot s jeho obsahem, hlavně čokolády, snad i nějaký sýr, zapoměla jsem se zeptat. Ještě že po nich nechtěli, aby to mlíko hned vypili. Hihhi! Zato kluky bohatě zásobovali místním pivem a to jim moc chutnalo. Obecenstvo opět šlelo nadšením, i když se vyskytly menší problémy se strunami. David hodně ladil a Petrovi praskla struna na kytarě. Během opravy se nám David předvedl jako beatboxer. To se prý naučil během svého pohnutého dětství v ghetu v Mostě. Divákům spadla brada a mně vlastně taky. O těchto jeho talentech jsem nevěděla. Kapela měla bombastický úspěch.

Když jejich set skončil, nastoupili na podium všichni zúčastnění muzikanti a začal závěrečný session. Zahráli nám společně tři písničky, nejvíc se líbila Fox On The Run. A úplně poslední byla Will The Circle Be Unbroken. A pak už nastalo velké loučení a všichni se těší na příští rok.

Díky patří organizačnímu týmu, pořádací kapele, zvukařům Rõbimu a Olive- rovi, všem účinkujícím kapelám a hlavně divákům - bez nich by to ani nešlo. Všem co se starali o naše žaludky, konferenciérům Simonovi a Gianovi. Ti si nakonec na sessionu taky zahráli a zazpívali. A můj speciální dík patří Heidi Brunner, která mi umožnila tam zůstat až do konce a odvezla mne pak domů.

Doufám, že Milkeaters v pořádku dojeli v neděli zpět, a že si tento týden v Portugalsku užívají bez stresu s řízením. Jistě tam budou mít také obrovský úspěch. Moc ráda bych se tam taky zaletěla podívat, budu tam mít spousty kamarádů... Škoda, ale nemůžu být všude. Snad o tom někdo napíše...

jako vždy spousty fotek a pár videí mám na svém FB profilu

Ahoj Lilka v Bülachu,
10. září 2023

Honza Handlík na Kaufmanově kempu v USA

Je to právě 33 let, co se organizátoři akce Tennessee Banjo Institute v městečku Cedar Hills of Lebanon poblíž Nashvillu rozhodli věnovat školné mladému nadějnému banjistovi z Československa, protože jsme tak krásně zvládli sametovou revoluci. Firma Elderly Instruments zaplatila letenku. Celé to zařídila Irena „Silence“ Příbylová, v komisi „vybírajících“ byl, pokud vím, Luboš Malina, Robert Braun, Robert Křest’an. A vybrali mě; bylo mi tenkrát dvacet let. O bohatnutí naší společnosti myslím svědčí, že letos už vše platil český Nadační fond Rosti a Ivy Čapkových, který posbíral peníze od domácích donátorů. Mladý nadějný banjista se tentokrát jmenuje Honza Handlík, je z Mladé Boleslavi, je mu šestnáct let. A já jsem ho poprosil o rozhovor.

Honzo, začněme osobně: čím to je, že taky hraješ - jako táta (Pavel Handlík - frontman skupin Barbecue a Sunny Side)? Přiměť děti, aby šly ve stopách svých rodičů se, myslím, daří spíš výjimečně.

Když slyšíte banjo na bluegrassových nahrávkách denně cestou do školky a později do školy a na všech výletech, tak si myslím, že to nemůže zůstat bez následků. Když jsem asi ve dvanácti letech chtěl začít s hudbou, táta mě učil na kytaru. Já ovšem asi po roce zatoužil po banju. Přestože táta nevěřil, že u banja vydržím, sehnal mi nástroj a učitele z řad svých kamarádů, výborných banjistů, kteří dohlédli na to, abych se učil správně. A od té doby jsem banjo nedal z ruky.

Máš nějaké sourozence? Hrajou taky?

Mám mladší sestru Elišku, které je 8 let. Moc ráda a hezky zpívá. A protože dostala k Vánocům mandolínu, občas si s námi zahraje „chopy“, když doma hrajeme. Třeba se za pár let splní tátův sen a budeme mít rodinou kapelu. Ale všechno chce svůj čas.

Já v rodinné kapele hraju, jmenuje se Noční vlak, ale není to moje rodina, ale Lounových :-). Pojd’me teď k tvému vlastnímu pobytu v USA. Kde a kdy se akce konala a jaký byl program?

Jednalo se o Steve Kaufman's Acoustic Kamp - Bluegrass Week, který se konal v červnu tohoto roku v městě Maryville ve státě Tennessee, v areálu místní univerzity. To znamená, že lekce probíhaly v učebnách. Bydleli jsme na studentské koleji. Snídaně, obědy, večere byly v centrální jídelně uprostřed univerzity. Denní rozvrh byl: snídaně - dopolední lekce - oběd - odpolední lekce - večere - večerní koncerty. Mezi těmito pevnými body se intenzivně a všude jamovalo. Na to je areál univerzity výborný, protože koleje mají spoustu společenských místností či „front porch“, což je široký balkon, přes který se vstupuje do budovy a dá se na něm posedět a zahrát si. A tam všude probíhaly jam sessiony.

Kdo tě učil a jak probíhaly hodiny?

Lektory banja byli: Lincoln Hensley, Gary „Biscuit“ Davis a legendární Alan Munde. V učebně nás bylo vždy asi dvanáct a lektoři se u nás střídali.

S každým lektorem jsem v rámci pěti dnů (pondělí-pátek) strávil třikrát půl dne. Každý z nich měl výuku zaměřenou na pro něj typickou oblast hry na banjo. Alan vysvětloval melodiku a orientaci na hmatníku. Gary učil akordy a hmaty. Lincoln se zaměřoval na přesnost, tvorbu tónu a tradiční bluegrassové banjo.

Jaká byla úroveň studujících kolegů?

Byli jsme rozděleni do třech skupin: beginners (začátečníci), intermediate (středně pokročilí), a advanced (pokročilí). Já byl ve skupině advanced. Ve všech skupinách dohromady bylo kolem padesáti banjistů. V mém věku (10-18 let) mohlo být na kempu asi deset banjistů. A v podstatě se všemi jsem se sešel ve skupině advanced.

Co strava a ubytování? Nějaká překvapení?

Ve studentské jídelně jsme se stravovali formou bufetu, ze kterého si vybral každý. Jak milovník typicky amerických jídel - hranolků, smaženého masa a koblížků, tak vegetarián, který si nabral z bohatého salátového a ovocného baru. Při jednom z našich výletů mimo areál jsme si neodpustili návštěvu amerického McDonaldu, kde mě mile překvapily dvojité porce.

Pokud vím, do USA s tebou letěl táta, který se povětšinou rekreoval v Národním parku Great Smoky Mountains, že?

Ano, mezitím, co já jsem se učil, táta obdivoval místní krásy nedalekého národního parku, kam jsem se podíval i já po skončení kempu. Vidět mlžné hory, divoké krocany či černé medvědy byl velký zážitek. Za zmínku rozhodně stojí i návštěva dvou community center, kam nás vzali naši noví američtí kamarádi. Jednalo se vždy o večerní hudební setkání místních muzikantů, kteří se scházejí v community centru, kde hned v několika sálech probíhá jam session a po stěnách visí fotky bluegrassových hudebníků z té komunity. Na jedné z fotek byl i tatínek Dolly Parton. Samozřejmě, že jsme se rádi zapojili. A pro ně bylo zajímavé slyšet, jak Evropané hrají bluegrass.

Když porovnáš dílny v ČR a v USA, v čem vidíš hlavní rozdíl?

Mohu srovnávat s týdenní bluegrassovou dílnou ve Valticích, která je organizovaná velmi podobným principem, ale je menší. Když jsem s banjem začínal, byl jsem ve Valticích dva roky po sobě, hodně mně to v mých začátcích pomohlo a vždy jsem si ten týden náramně užil. U Steva Kaufmana se jedná o mnohem větší akci s několika stovkami účastníků. Každý večer je navíc vyplněn koncerty lektorů a open micem.

A co hudebníci? Překvapilo tě něco?

Jsem rád, že jsem tam potkal skvělé muzikanty v mém věku. Je velmi motivující, když si můžete výborně zahrát s někým stejně starým. Dokonce jsme si s partou mladých zahráli na večerním open mic.

A co mladí hudebníci v tvém věku u nás v ČR?

Myslím, že bluegrass u nás by si zasloužil více mladých nadšenců. Je to hudba, která, když se dělá poctivě, připraví muzikanta na působení i v jakémkoli jiném žánru. Navíc spojuje lidi. Tím myslím, že když hrajete bluegrass a znáte takzvané standardy, nemáte problém zahrát si s jakýmkoli jiným bluegrassistou na světě. A to jsem si znovu potvrdil i na kampu v USA. Všichni členové bluegrassové asociace, kteří tohle čtou, by si měli dát za cíl přivést k této muzice co nejvíce svých dětí nebo možná i vnoučat. A přijďte s nimi jednou měsíčně do Mladé Boleslavi, kde jsme s tátou začali organizovat Junior bluegrass jamy.

V čem vidíš hlavní přínos kempu pro sebe jako hudebníka?

Lektoři mi vysvětlili věci a principy, na které bych nikdy sám nepřišel a to mi otevřelo nové obzory. Zároveň jsem poznal mnoho nových přátel v mém věku. Chtěl bych znovu poděkovat Nadačnímu fondu Rosti a Ivy Čapkových za to, že mi umožnil se kampu Steva Kaufmana zúčastnit. Byl to jedinečný zážitek a přínos pro můj další hudební rozvoj.

Díky za rozhovor, ať se ti daří.

Na závěr uvádíme odkazy přímo na Kemp: <https://www.flatpik.com/> a Nadační fond Rosti a Ivy Čapkových: www.capekinstruments.com.

Petr Brandejs

Kalendář akcí 2023

BG CWRKOT

03 .11. Hradec Králové, klub Lucie, host John Denver TRIBUTE.

BLACK JACK

01. 11. Praha, U Vodárny

18. 11. Český Brod

09. 12. Jičín, Caffé Don Cortez

16. 12. Velešín, vinárna Zlatá Růže

BRZDAŘI

30. 10. Praha, restaurace U vodárny, host Šoury roury

25. 11. Děčín – zámek, oslava 45. narozenin skupiny Harcovníci

06. 12. Praha, restaurace U vodárny, host The Folks

COP

20. 11. Praha, Lucerna-velký sál, Lucerna 45!

12. 12. Plzeň, Měšťanská beseda, vánoční koncert

13. 12. Brno, KS Omega, Vánoční koncert na Musilce

MODROTISK

16. 12. Potočná u Jindřichova Hradce, stodoly U Majdy

NEW ALIQUOT

18. 11. Rejvíz, Bluegrass Vegas - koncert lektorů dílny

07. 12. Brno, Jazz bar U Kouřícího králíka

08. 12. Nitra (SK), Klub CAWCA

09. 12. Ostrava, Klub Parník

NOČNÍ VLAK

10. 11. Lázně Slatinice

POUTNÍCI

26. 10. Moravský Krumlov Orlovna v Rakšicích

27. 10. Luby u Chebu, kino

28. 10. Číměř, stodola U Majdy

15. 11. Praha Kyje, kulturní dům

16. 11. Litvínov, ATTIC music klub

- 17. 11. Třeboň, lázně Aurora, Kongresové centrum
- 24. 11. Dobřichovice, zámek
- 25. 11. Unhošť, sokolovna, festival Unhošťské ozvěny
- 02. 12. Bystré u Poličky, rozsvícení vánočního stromu
- 06. 12. Kuřim, Hospůdka
- 07. 12. Olomouc, Horní náměstí, vánoční trhy
- 09. 12. Hrádek u Nechanic, zámek
- 13. 12. Lukavice, náměstí, rozsvícení vánočního stromu
- 15. 12. Tanvald, kino Jas Járy Cimrmana
- 16. 12. Jesenice u Rakovníka, klub Truhlárna
- 17. 12. Město Touškov, KC Kinokavárna
- 20. 12. Brno, náměstí Svobody, vánoční trhy
- 21. 12. Nový Jičín, Masarykovo náměstí, vánoční trhy
- 22. 12. Vsetín, náměstí Svobody, vánoční trhy

RADIM ZENKL & ONDRA KOZÁK

- 22. 11. Třebíč, Národní dům, host Slávek Janoušek
- 25. 11. Nový Jičín, Klub Galerka
- 26. 11. Račí údolí (Javorník), Tančírna

BLUE APPLES

- 24. 11. Jablonec n. Nisou, bar U George
- 20. 12. Jablonec n. Nisou, klub Na rampě, host Good Water Band

KLUB ACW PLZEŇ

- 04. 11. SoVS Plzeň a Funny Beans (SK)
- 24. 11. Sunny side
- 02. 12. 42 strun (Plzeň)
- 08. 12. Lignit (Plzeň) a Gladly SW (Kladno)
- 19. 12. SoVS (Plzeň) a Blackout Bluegrass Band (Ústí nad Labem)

POSVÍCENÍ V MODRÉM, EUROCENTRUM JABLONEC NAD NISOU

- 11. 11. Sunny Side, LTT, BG Bazar, Modré strunky, Swinggrass revival, Flastr

Servis

- Festival Kozlova Stodola se konal 2. 9. 2023 na Čejkovně u Lhotky. Skvělá akce s výborným publikem! Děkujeme organizátorům za jejich práci a pozvání. A samozřejmě divákům, že přišli a byli vynikající! Dík patří i Ondrovi Kozákovi za jeho hostování, které je pro nás vždy svátkem. Za BLACKJACK Ondřej Plucha

- Pro mezinárodní pavilon festivalu IBMA v Raleigh vyrobila BAČR propagační video. Pokusili jsme se v něm ve třech minutách obsáhnout celou českou bluegrassovou scénu. Jak se nám tento nelehký úkol podařil, se můžete přesvědčit na stránkách BAČR.
- 51. Banjo Jamboree v ČRo Olomouc - Dva pořady Jarky Noskové z letošního Banjo Jamboree si můžete poslechnout na webu ČRo Olomouc.
- V pátek 21. července oslavil úctyhodné devadesáté narozeniny famózní muzikant, houslista (především) Bobby Hicks. Profesionální kariéru zahájil začátkem padesátých let a brzy nastoupil u Billa Monroea jako basista, později houslista a také banjista. Kromě bluegrassu hrával i country nebo western swing. V osmdesátých letech vystupoval a nahrával s ikonickou kapelou Bluegrass Album Band a je vzorem pro generace bluegrassových houslistů. Happy Birthday, Mr. Hicks!
- Přišla další špatná zpráva ze zámoří. Ve věku 91 let zemřel 27. června 2023 legendární mandolinista Bobby Osborne. Kapela Osborne Brothers (s bratrem Sonnym na banjo) patří k tomu nejlepšímu, co lze v bluegrassové muzice slyšet. Kromě inovativní mandolínové práce nazpíval Bobby během sedmdesátileté hudební kariéry hity jako „Rocky Top“ nebo „Ruby, Are You Mad?“. R.I.P., Bobby Osborne.
- Ve věku 94 let zemřel 23. června 2023 v Nashvillu Jesse McReynolds, jeden z nejvýraznějších mandolinistů, zpěváků a skladatelů v historii bluegrassové hudby. Jeho obdivuhodná hudební kariéra trvala přes sedm desetiletí, se svým bratrem Jimem začal vystupovat už v roce 1947, dva roky po skončení 2. světové války. Odešel jeden z posledních bluegrassových muzikantů první generace, jeho krátký portrét přineseme v příštím čísle BL. R.I.P., Jesse McReynolds.
- Do příštích BL připravujeme: Bluegrass dokořán, Vojta Šlajs na Banjo Campu Bély Flecka, Billy Strings - koncert, Swing Grass Revival, BG Marathon a další ...

Milí čtenáři,

považujeme BAČR za služebníka českého bluegrasu pro jehož rozkvět jsou klíčoví jak fanoušci, tak i kapely. Tyto dvě skupiny se v našem žánru samozřejmě často prolínají. Abychom podpořili kolektivní členství kapel (za 500kč / rok s více výtisky BL zasílanými na jednu adresu), uvádíme zde jako malou reklamu jejich jména a webové stránky.

Album - www.albumband.cz

Asi tak - kapelaasitak.webnode.cz

Blackjack - www.blackjackband.cz

Bluegrass Cwrkot - www.cwrkot.cz

Blue Hat - www.facebook.com/bluehathradeckralove/

Brzdaři - www.brzdari.cz

Direct - www.direct.webnode.cz

Grassroad - www.grassroad.cz

Handl - www.handl.wz.cz

Maňana BG band - www.mananaband.cz

Milkeaters - www.milkeaters.cz

Monogram CW - www.monogramcw.cz

Od plotny skok - www.odplotnyskok.estranky.cz

Poutníci - www.poutnici.cz

Ptačoroko - www.ptacoroko.cz

Topinqui - www.topinqui.com

Petr Brandejs

Bluegrassová
asociace
České
republiky

Uzávěrka BG listů č. 4/2023

je 15. 11. 2023. Informace o svých akcích a články do BG listů můžete poslat **Martinovi Čechurovi** na e-mail : mcechura@zcm.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. Stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátet.

Čteš Bluegrassové listy někoho jiného?
Podpoř nás a staň se členem - viz str. 2.

© copyright 1996 - 2023

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR z.s., ročník XXVII, číslo 3, říjen 2023.

Titulní fotografie: New Aliquot s organizátory Dobrofestu.

Zleva - Pavel Tím Duda, Andrej Halada, Vítek Hanulík, Peter Bonzo Radványi, Ondra Kozák, Karel Začal (foto Milan Benkovič)

Uzávěrka: 15. 9. 2023.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR z.s., Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Martin Čechura, sazba: Petr Maišaidr, logo: Vince.